

Hồi 4

Bá Đạo Chỉ Một Dao

Nhắc tới tám năm đào vong, chàng không khỏi nhớ lại những chuỗi ngày gian khổ, cả một gia đình già trẻ lớn bé đều bị gót sắt của kẻ địch truy sát không dời nửa bước để lấy hơi. Đó là một cảnh tượng mà suốt đời chỉ trừ khi chết đi, chứ còn sống thì không thể nào quên được. Mỗi lần nhắc lại mối thương tâm chất chứa trong lòng chàng lại thấy không thể nào chế ngự được nỗi thống hận, căm hờn.

Cơ Đồng thấy mặt chàng biến sắc dần dần, phảng phất có một vẻ dữ tợn thì không khỏi buồn trong dạ, ông ta liền vỗ vai người bạn nhỏ ôn tồn nói:

- Tiểu tử, lão phu rất hiểu tâm sự của nhà ngươi, có điều dầu sao cũng chẳng nên quá căm phẫn. Nhà ngươi phải cố nhớ kỹ lời nhà ngươi đã nói với lão phu nhé.

Thiếu Bạch thoát giạt mình, nhưng rồi chàng hiểu ra, vội vàng tươi nét mặt nói:

- Vãn bối xin nhớ, ngày sau trả thù và tẩy oan cho phụ mẫu trừ cái tên tội khơi họa thủ ra, tuyệt không dám giết bừa một người.

Cơ Đồng cảm thấy rất yên dạ, buông tiếng cười vang rồi nói:

- Tiểu tử ngoan, bây giờ chỉ còn cơm rau nguội lạnh, nhà ngươi hãy ăn cho no, đợi trời sáng rõ con lên đường tìm Hướng lão quái nhé!

Nói rồi, lão nhanh chân đi dọn cơm. Quả nhiên bữa cơm rất thanh đạm, thứ thanh đạm của những người ở ẩn như lão nhân Cơ Đồng.

Thiếu Bạch vội vàng nói vài câu khách sáo thường lệ rồi vui đầu vào ăn.

Chàng ăn xong, hai người một trẻ một già đi ra khỏi gian nhà cỏ. Cơ Đồng chỉ tay về hướng bắc nói:

- Ở khoảng giữa hai ngọn núi kia có một đoạn cốc hẹp, trong cốc hẹp cỏ gai mọc cao quá đầu người. Ao đầm đầy cả rần rết tụ hội, chúng nó cắn phải là chết liền. Có chỗ lại còn có cả chướng khí, nhà ngươi phải cẩn thận đề phòng, dầu cho thế nào cũng không được coi thường.

Thiếu Bạch gật đầu lia lịa, trong lòng vô cùng cảm động, chàng quỳ ngay xuống đất, vái lạy rồi đứng thẳng người lên phóng mình chạy vút đi.

Vô ưu cốc bốn mặt có núi vây bọc, phạm vi của nó rất rộng. Lúc Thiếu Bạch chạy tới miệng cái cốc hẹp, mặt trời đã chiếu chói lọi, sáng khắp cả đáy cốc Vô ưu. Chàng định thần, chú mục nhìn chỉ thấy khe núi hiểm ác, ở hai bên vách đá cheo leo đột khởi, chiều cao ngút ngàn như muốn biến vào mây mờ, trong cốc hẹp tối om, cây cối um tùm, dây leo chằng chịt chi chít, cỏ hoang mọc choáng khắp nơi, thật không sao thấy đường đi qua.

Thấy vậy, Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Chẳng trách Cơ lão tiên bối cứ dặn đi dặn lại mãi thật là trịnh trọng, cái huyết cốc này quả nhiên d- sợ! Tám năm trời phải sống trong cảnh đào vong đã sớm tập nhi-m cho chàng cái đồng

khí không còn biết sợ sệt là gì. Lúc này đây đứng trước cảnh hiểm trở, bất giác chàng thấy lòng phấn khởi hẳn lên, rút soạt trường kiếm sấm sấm bước nhanh tới.

Đoạn đầu chỉ có những cây chôm chôm chắn lối, chàng vung mạn trường kiếm trong tay lấy đường về trước, tuy có vất vả thật nhưng không có gì gọi bằng hung hiểm cả. Nhưng rồi càng tiến sâu vào huyết cốc chàng càng thấy ớn lạnh.

Thì ra, trong cốc tối thui cơ hồ không còn trông thấy ánh mặt trời nữa, mà trong khi đó, chỗ nào cũng thấy côn trùng nhỏ nhít rất nhiều, bay loạn xạ thành từng đàn từng bầy đầy đặc như rươi, nếu như dừng tay lại không xua đuổi thì lập tức chúng nó kéo ùa tràn lại ngay từ bốn phía. Đoạn đường ban đầu mặt đất còn tương đối khô ráo một chút, chứ khi tiến sâu vào quá mấy chục trượng rồi. Mặt đất ẩm thấp, toàn bùn sinh, trên lớp mặt sinh lúc nhúc những quái trùng kỳ hình quái trạng, toàn những con Thiếu Bạch chưa từng thấy bao giờ.

Hữu thủ chàng nắm chặt đốc cây Kim kiếm, tả thủ khoa lên xua đuổi loài trùng bay tứ tán. Những tia nhìn loang loáng trong hai mắt chàng phát ra không ngừng quét khắp bốn phía. Chàng chỉ sợ sa chân vào đầm lầy thì không có cách gì rút mình ra được, do đấy chàng cứ men nhẩy theo những cây đại thọ mà tiến tới.

Xông xáo một hồi mồ hôi vã ra như tắm, hốt nhiên chỗ đất chân chàng đạp lên mềm sèo, sọp một tiếng, bùn sinh đã lún tới đầu gối chàng. Thiếu Bạch hoảng kinh vội vàng thò nhanh tả thủ chụp mạnh vào thân cây nào dè thân cây quá rắn khiến năm đầu ngón tay chàng buốt nhói, người chàng trong nháy mắt đó đã lún sâu xuống nửa thước. May mắn thay, chàng kịp thời ứng biến mau lẹ, cây Kim kiếm trong hữu thủ chàng phập vào thân cây cổ thụ, chàng gượng lại được!

Chưa kịp mừng thì hốt nhiên đằng sau lưng chàng lại đã vang lên hai tiếng khè khè. Thiếu Bạch háp tấp ngoái đầu nhìn lại bất giác ớn lạnh sởn gai ốc, mồ hôi lạnh toát ra đầy người. Thì ra đã thấy hai con quái xà vẩy đỏ từ trên cành cây phía bên trên đỉnh đầu chàng phóng xuống, rớt ngay sau lưng chàng, khoảng cách chỉ tắc gang.

Thiếu Bạch đưa mắt nhìn giây lâu, chỉ thấy hai con rắn quái này không nhúc nhích cự quây gì nữa. Tức thời không bỏ lỡ dịp may, vận sức vào hữu thủ rút mình lên khỏi đám bùn, lắc động thân hình mấy cái trong không, hai chân chàng đạp thật mạnh vào thân cây rắn chắc, người chàng tức thời bắn vút sang một cây cổ thụ khác nhưng bỗng cảm thấy ngang lưng bị ôm chặt, chàng đã bị một người nào đó cấp cứng, đánh vù một tiếng, quật xoẹt bay sang bên phải.

Thiếu Bạch hãi hùng, ngẩng đầu nhìn thật nhanh xem kẻ lạ mặt ôm mình là ai, hóa ra lại là Cơ Đồng nên không nén được mừng rỡ kêu lên:

- Lão...

Quá mừng Thiếu Bạch chỉ thốt lên được có một lời. Cơ Đồng hạ mình xuống, đứng một chân trong bùn lầy, đưa tay chỉ một cây cổ thụ nói:

- Đám bạch khí ở dưới cây đại thọ chính là độc chương đấy, mau chân trốn lánh sợ còn không kịp nhà ngươi phải lướt ở phía bên trên mà tiến tới mới được.

Thiếu Bạch đỏ mặt nói:

- Bạch khí với khí trắng gì đâu, sao văn bối không trông thấy gì cả.

Cơ Đồng nói:

- À, hóa ra ta quên khuấy đi mất, chết chửa, ở chỗ này quá tối, nhãn lực của nhà ngươi không đủ nhìn thấy.

Thiếu Bạch hỏi:

- Lão tiền bối, người tới lúc nào đấy?

Cơ Đồng mỉm cười nói:

- Ta há yên tâm được sao? Ngón tay nhà ngươi ra sao?

Chỉ vòn vẹn có hai câu nói ngắn ngủi ấy nhưng chứa đựng bao tình thân thiết quan hoài, Thiếu Bạch cảm thấy mắt cay cay, những giọt lệ đã trào nhanh ra khỏi tròng mắt, chàng giờ tả thủ lên coi, lúc bấy giờ mới hay móng của bốn ngón tay đã quặt gãy cả, máu me chảy đầm đìa, nhìn đến là thấy sợ.

Thiếu Bạch ương ngạnh lắc đầu cười nói:

- Dạ, không đau chút nào cả.

Cơ Đồng nhẹ thở dài nói:

- Phải ráng chịu một chút vậy.

Dứt lời lão nhân cất người lên, hai chân khi tung vút lên, khi đặt nhẹ xuống uyển chuyển chẳng khác gì cánh chuồn điểm nước vùn vụt lao đi về phía trước mặt.

Đoạn huyết cốc này tuy hiểm ác vô tỷ nhưng chẳng thể làm khó d- được những bậc cao nhân tuyệt thế như Cơ Đồng. Chạy miết độ một công phu ăn xong bữa cơm, Cơ Đồng bỗng dừng ngay lại, đặt Thiếu Bạch xuống, ghé sát vào tai bảo:

- Phía trước mặt không còn nguy hiểm, gặp được lão quái rồi nhà ngươi có thể nói xấu lão phu mấy câu cũng chẳng sao, nếu như ông ta hỏi thì nói rằng tự mình đi tới, đừng bảo có lão phu hộ tống.

Nói rồi, lão nhân nhanh nhẹn tung mình vút đi như bay.

Thiếu Bạch cảm kích bồi ngùi đứng nguyên chỗ tắm tức khóc một hồi rồi lau khô nước mắt cố lấy hăng hái dùng kiếm mở đường, đi tiếp về phía trước.

Quả đúng y như lời lão nhân Cơ Đồng nói, đoạn đường đi tới không có gì là nguy hiểm, qua khỏi vùng sinh lầy là đạp chân lên được đất liền, cây cối thưa thớt dần, đã thấy ra có đường đi, chỉ có điều vách đá ở hai bên quá cheo leo ngút ngàn cho nên không có ánh sáng mặt trời soi xuống, tuy ở vào giữa lúc ban ngày ban mặt nhưng đáy cốc vẫn giữ y nguyên cái vẻ tối om như ban đêm.

Thiếu Bạch cất cây Kim kiếm đi để tỏ vẻ cung kính, chàng đi một đôi, chợt thấy ở phía bên tay trái có một huyền nhai đột cao lên khỏi mặt đất độ mười trượng. Trên huyền nhai có một cái động lớn. Đứng ngấm nhìn một lúc xong đầu đấy Thiếu Bạch tung mình nhảy mấy cái lên huyền nhai.

Chàng chú mục nhìn kỹ nhưng trong động tối om om, không thể biết được nó nông sâu thế nào, và cũng không hiểu vị Hoàn vũ nhất đao có sống bên trong động không nữa. Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Cơ lão tiền bối nói vị lão nhân này tính tình khó khăn, không thích chuyện trò, ta phải làm l-đàng hoàng mới được, lúc ấy dấu người không vui cũng không trách mắng nặng nề.

Chủ ý đã định, Thiếu Bạch vòng tay hướng về phía miệng động xá một xá, cao giọng nói:

- Môn hạ của Bạch hạc, tiểu tử Tả Thiếu Bạch khấu kiến Hưởng lão tiền bối.

Dứt lời, chàng quỳ ngay xuống đất lạy một lạy.

Đợi một lúc, giữa lúc chàng định mở miệng lên tiếng xin bái kiến một lần nữa thì hốt nhiên một giọng nói cực nhỏ xói vào tai chàng:

- Cơ Đồng, người đóng trò gì thế, người đã tới chơi, sao không bước thẳng vào, chẳng lẽ người còn muốn Hưởng Ngao ta phải ra ngoài nghênh đón chắc?

Thiếu Bạch nghe nói giật nảy mình vội vàng lên tiếng nói:

- Khải bẩm lão tiền bối, Cơ lão tiền bối không có mặt ở đây.

Giọng nói cực nhỏ kia lại vang lên:

- Cái lão ấy cút đi rồi thì nhà người đi vào đi!

Thiếu Bạch mừng húm, nhanh nhẹn đáp:

- Đa tạ lão tiền bối.

Rồi chàng cất bước đi vào trong động.

Bên trong động tối như nhà ma, Thiếu Bạch đi được mấy trượng đã cảm thấy dấu chìa tay ra cũng không còn trông thấy năm ngón, bất giác chàng nghĩ bụng:

- Vị lão tiền bối này quả thực là cổ quái, đất Vô ưu cốc rộng rãi thế mà không lẽ chẳng đủ chứa hai người ở sao?

Bỗng nhiên nghe giọng nói lúc ban đầu ra lệnh:

- Quay rẽ sang bên tay mặt.

Thiếu Bạch vội vàng dừng ngay chân lại thật nhanh, đưa mau tay ra sờ soạn phía trước mặt phía trước mặt chỉ thấy có vách đá lạnh lẽo nhưng nhẵn thín, chàng liền vội vã đi theo giọng nói rẽ người sang bên tay phải.

Nhưng vừa khi ấy, lại đã nghe giọng nói vang lên bảo:

- Có thể đứng lại được rồi!

Thiếu Bạch đã nhận ra chỗ phát xuất của giọng nói lạ, tức thời chàng dừng bước, nói:

- Văn bối Tả Thiếu Bạch xin có lời thỉnh an lão tiền bối.

Chỉ nghe giọng nói ấy bảo:

- Tại sao?

Thiếu Bạch nghe hỏi sững sốt, cái lối hỏi cộc lạnh lùng chẳng khác gì ngọn đơn đao thọc thẳng vào người đối phương ấy vượt hẳn ra ngoài ý liệu của chàng cho nên nhất thời Thiếu Bạch cứ đứng ngẩn ra không còn biết phải đối đáp làm sao nữa.

Giọng nói ấy không âm trầm cũng không có vẻ quỷ dị, nhưng có cái thần khí cự người ở ngoài ngàn dặm, Thiếu Bạch chưa tìm được lời đáp thỏa đáng thì giọng nói lạ lại vang lên, hỏi:

- Người vượt qua Sinh Tử kiều như thế nào?

Thiếu Bạch thấy lão nhân ẩn mặt còn lên tiếng hỏi thì bất giác thấy can đảm lên đôi phần, chàng mạnh dạn đáp:

- Văn bối đi qua một cách hết sức tự nhiên, không có gì khác lạ.

Giọng nói lại tiếp:

- Chà! Chắc trời đất núi non lại biến cải đây chắc? Quả có chuyện này à? Lẽ nào!

Ngừng lại giây lát lại hỏi:

- Có phải một mình nhà ngươi tự đi vào trong cái huyết cốc này?

Thiếu Bạch ngẩn người nhưng rồi đến cuối cùng chàng cũng không dám nói dối, đành phải đáp:

- Dạ, Cơ lão tiên bối hộ tống văn bối tới.

Giọng nói hừ nhạt một tiếng nói:

- Tại sao y lại đối tốt với nhà ngươi như thế? Đưa ngươi tới gặp ta có chuyện gì?

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Cũng cứ thực mà nói vậy.

Nghĩ rồi tức thì chàng vòng tay đáp:

- Gia môn tại hạ gặp chuyện bất hạnh, chỉ còn có một mình văn bối sống sót, ngày hôm qua khi đặt chân lên cõi đất này may được gặp Cơ lão tiên bối, được người thương xót chỉ điểm cho đường đi nước bước, người bảo văn bối tới đây bái kiến lão nhân gia.

Giọng nói lạ bỗng cười lên khanh khách nói:

- Cơ lão nhi lại hiểu sự buồn việc đây, nhà ngươi tiến lên ba bước để lão phu coi kỹ xem sao.

Thiếu Bạch y lời làm theo, bước thứ ba vừa mới để chân được xuống đất thì chợt thấy chân quýu lại như thể bị một vật gì quán lấy, bất giác hãi hùng, nghĩ ngay:

- Phải chăng bị trùng dài quán?

Định đưa tay ra vớ cây Kim kiếm, nhưng rồi lại nghĩ:

- Nếu như ta lấy kiếm ra thì thật bất kính đối với người, chi bằng chẳng thèm để ý tới nó thì hơn, thôi mặc vậy.

Chỉ nghe giọng nói lạnh lùng của Hướng Ngao vang lên bảo:

- Phải chăng Cơ lão nhi để cho nhà ngươi tới đây học đạo pháp của ta?

Thiếu Bạch đáp:

- Văn bối quả thực có ý này, dám mong lão tiên bối rủ lòng thương.

Hướng Ngao nói:

- Cốt cách của ngươi không tuyệt, ấy chẳng trách Cơ lão quá thương nhà ngươi.

Giọng nói của ông ta chợt đổi sang vô cùng hiền hòa, dịu dàng tiếp:

- Lão phu thân đã bị tiểu bại công rút, đừng nói là vượt qua Tử kiều một lần thứ hai làm gì, giờ đây ngay cả việc dời khỏi chỗ sơn động này thì lực cũng khó tòng tâm.

Thiếu Bạch tự nhiên đem lòng ái ngại nói:

- Văn bối công lão tiên bối ra có được không?

Hướng Ngao cười nhạt nói:

- Lão phu bình sinh chưa hề chịu ơn của một người nào cả, niên kỷ của ngươi tuy còn nhỏ nhưng gan mật đã lớn rồi đó, nhà ngươi dám mở miệng ăn nói với ta cái giọng ấy à?

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Tôi có hảo ý, ông không chịu thì thôi chứ sao.

Chỉ nghe Hường Ngao nói:

- Hảo tiểu tử, có phải ngươi đang thăm mắng ta đấy chăng?

Thiếu Bạch nói:

- Văn bối nói thế là có hảo ý, lão tiên bối không chịu đáp ứng thì cũng chịu không biết làm sao hơn.

Hường Ngao đột nhiên buông tiếng cười vang nói:

- Khá khen cho tên tiểu tử quật cường, nếu như ở trong lòng ngươi mà chửi ta mấy câu thì lại càng hay.

Thiếu Bạch hoang mang nói:

- Xin thứ cho văn bối ngu xuẩn, không hiểu thiên cơ trong lời nói của lão tiên bối.

Bỗng cảm thấy chân được nhẹ hẫng đi tựa hồ cái vật quán lấy chân chàng chợt nhả ra, biến đi đâu mất.

Hường Ngao nói:

- Cái lão họ Cơ bảo nhà ngươi lại đây không có cho nhà ngươi biết lão phu có một đao sao?

Thiếu Bạch nói:

- Tuy chỉ một đao nhưng trên đời không đối thủ!

Hường Ngao hừ lạnh một tiếng nói:

- Tuổi tác chưa bao nhiêu mà dám ngang nhiên mở miệng khen lão phu rồi, hừ, hừ, nên biết rằng lão phu và Cơ lão nhi không giống nhau, không...

Ngoài miệng lão nhân tuy trách mắng nhưng trong lòng lão rất vui, ho nhẹ vài tiếng nói tiếp:

- Võ công ở trên đời tham vi-n bát đại, nhưng chưa hề có chuyện chỉ bằng vào một chiêu mà có thể khiến cho thiên hạ phải nghiêng mình bái phục, cái tài quán thế của Cơ lão nhi, lão phu không so sánh với y được, y có tài sáng chế được ra chín chiêu kiếm thức, trong khi lão phu chỉ có thể sáng tác được có độc một chiêu mà thôi.

Thiếu Bạch nói:

- Cơ lão tiên bối cũng cho văn bối biết rằng một chiêu đao pháp ấy của lão tiên bối đã ăn trộm thiên hạ, không ai đương cự lại được, khỏi cần phải dùng tới chiêu thứ hai.

Hường Ngao nói:

- Vương kiếm, Bá đao, mỗi đàng đều có chỗ sở trường riêng, tuy cả hai đều có ý muốn thử phân xem cao hạ, nhưng rồi chẳng ai dám ra tay trước mạo hiểm một phen cho rõ, bọn ta vai vế ngang hàng đứng trong võ lâm.

Trên giang hồ trừ cái việc không tỷ thí võ công với nhau ra thì lão phu không để cho y độc bá về một phương diện nào khác mà y cũng không chịu để cho lão phu làm lu mờ cái mỹ tự của y. Ấy cứ như thể bọn ta có tiếng ngang nhau mà đứng trên giang hồ nhưng rồi đều tránh không

chịu gặp mặt nhau, cả hai, người nọ cũng như người kia, người nào cũng vậy, không biết là bạn hay là thù của nhau, ghét cay ghét đắng nhau mấy chục năm trời mà cũng có đi lại với nhau mấy chục năm. Dưới kiếm của Cơ lão nhi không có gì gọi bằng tuyệt học, dưới đường đao của lão phu không thể có sinh cơ.

Thiếu Bạch nói:

- Cơ lão tiên bối rất tôn sùng lão tiên bối.

Hương Ngao lạnh lùng nói:

- Lão phu tuy không thích mắc kế của Cơ lão nhi, nhưng cũng không thích để cho Vương đạo cửu kiếm của y lưu truyền ở đời trong khi một chiêu đao pháp của lão phu rồi cũng theo với chân lão phu vĩnh viễn vi-n chôn vùi ở xó sơn động này...

Thiếu Bạch trong trí vẫn nhớ rõ rành rành những lời của Cơ Đồng lão nhân căn dặn, nói rằng tánh tình của lão nhân Hương Ngao cổ quái lắm, chột vui chột giận, vì vậy trong nhất thời chàng không biết phải nói sao cho lão vui lòng, đành phải làm thinh không dám mở miệng nói lời.

Hương Ngao tiếp lời:

- Nếu như còn có một người thứ hai vượt qua được Tử kiều vào trong Vô ưu cốc này thì bất luận là trai hay gái, già hay trẻ, lão phu cũng sẽ nhất quyết thu làm học trò truyền dạy cho đao pháp khiến Vương kiếm, Bá đao vẫn giữ nguyên cái thế hổ tương chiếu sáng. Điều đáng buồn là chỉ có mình nhà ngươi vượt qua Tử kiều.

Thiếu Bạch trong nhất thời vẫn không đoán được tâm ý của lão nhân ra sao nên cũng chỉ nín lặng nghe thôi chứ không dám nói vào điều gì.

Hương Ngao nhẹ thở dài, lẩm bẩm nói:

- Xem ra lão phu chỉ có nước đem một chiêu đao pháp này truyền cho nhà ngươi mà thôi.

Thiếu Bạch vui mừng khôn tả, quỳ ngay xuống vái lạy nói:

- Đa tạ lão tiên bối.

Giọng nói của Hương Ngao lại lấy lại vẻ lạnh lùng buổi ban đầu tiếp lời:

- Đao pháp của lão phu tuy chỉ có một chiêu, nhưng trong một chiêu này có bao quát cả tâm ý, thân thủ và khí thế rất khác xa nếu phải đem so sánh với kiếm pháp của Cơ lão nhi. Xét cốt cách của nhà ngươi tuy rất tốt đối với việc luyện võ, nhưng tánh tình tâm địa lại không phải người làm môn hạ lão phu.

Thiếu Bạch chột dạ nghĩ bụng:

- Trong động tối đen như mực, ta đã lấy hết sức mắt nhìn thế mà cũng không trông thấy cảnh vật gì ngoài hai ba thước, thế mà lão nhân này lại nhận ra được cốt cách, hình dạng của ta thì quả thật võ công đã tinh thâm kinh người!

Nghĩ rồi, chàng lên tiếng nài nỉ:

- Xin lão tiên bối nghĩ đến phận sự phải rửa sạch mối huyết hải thâm cừu của phụ mẫu mà vẫn bối hiện tại gánh trên vai mà phá cách thu nạp...

Hương Ngao mừng rỡ nói:

- Thế nào? Trong lòng ngươi âm ấp một bầu cừ hận, oán độc sao?

Thiếu Bạch giật mình đáp:

- Trong lòng đầy cừ hận, sung mãn căm hờn với một ngọn lửa giận dữ, nhưng vẫn bối sẽ không dám dùng bừa môn tuyệt nghệ mà lão tiên bối truyền...

Hương Ngao đỡ lời:

- Được rồi, không cần phải nói nhiều nữa. Nhà ngươi cốt cách thanh kỳ lại có một khối óc thông minh tuyệt đỉnh, thật rất đúng là người mà Cơ lão nhi muốn thu làm môn nhân đệ tử, chẳng trách lão ấy vừa trông thấy ngươi đã thấy không thể không thu ngươi làm đồ đệ, nhưng nếu lấy theo cái tiêu chuẩn lão phu dùng để tuyển chọn học trò mà nói thì nhà ngươi bị loại, ta có truyền cho đạo pháp của ta thì cũng chỉ sợ ngươi khó lòng thành tựu được.

Thiếu Bạch lấy làm lạ nghĩ bụng:

- Thì ra học đạo pháp của vị tiên bối này lại phải là người có tâm địa ác độc mới được.

Lại nghe Hương Ngao nói tiếp:

- Kiếm pháp của Cơ lão nhi biến hóa thật tinh vi, nó cốt ở việc lấy tĩnh để che động, mượn cái thế của đối phương mà chống đỡ thế công, thành ra nó có uy mà không có mãnh, tinh mà không cương, dẫn cho có bị hãm trong vòng vây trùng điệp của các cao thủ vẫn có thể thông dong ứng phó được, trong khi đạo pháp của lão phu thì lại ác độc vô tỷ, xuất thủ đánh ra thế tất thương người, nói cái lý thì là bằng vào một cơn đại thịnh nộ âm âm như sóng thần tàn phá dữ dội ở ngoài biển khơi, không có gì có thể ngăn cản cho nên nếu là người tâm địa tốt thì không thể nào có khí thế để xuất thủ, lúc ấy thì dẫn cho có khổ công suốt một đời cũng khó mà thành được.

Thiếu Bạch nói:

- Lòng vẫn bối nung nấu mối gia thù may ra không đến nỗi khiến lão tiên bối phải thất vọng.

Hương Ngao nhẹ thở dài nói:

- Lão phu đã lỡ lời đáp ứng truyền thụ võ công cho nhà ngươi thì không có lý gì lại thay đổi lập trường, còn như cái việc nhà ngươi có thể thành tài được không, ấy là còn phải trông vào phần số của nhà ngươi.

Thiếu Bạch vội vàng quỳ xuống lạy tạ, nói:

- Đa tạ lão tiên bối có lòng thành toàn cho.

Hương Ngao nói:

- Học đạo pháp của lão phu cái cần nhất là mắt phải thật tinh, tức mục lực phải thật sắc bén, nhìn thoáng qua thấy được ngay hết mọi chi tiết, xuất dao ào ạt tuôn ra ngàn dặm, vậy bây giờ lão phu trước hãy dạy cho ngươi cách thở hít tức bồi nguyên để tăng cường mục lực.

Móng tay ở bốn ngón tay bị tét gãy hết, lúc đầu Thiếu Bạch chỉ bằng vào cơn hăng say cho nên không cảm thấy đau đớn gì cả, nhưng lúc sau này khi đã được điều tức một hồi ở những chỗ vết thương đã thấy dần dần nhức nhối khôn tả. Nhưng vốn là người tánh tình gan góc, Thiếu Bạch cố nhịn đau cắn răng không kêu rên qua một tiếng.

Hương Ngao truyền xong khẩu quyết rồi im lặng không nói gì thêm, căn động u ám lại trở về với không khí trầm tịch của cảnh chết chóc.

Thiếu Bạch cố nhin đau, y theo khẩu quyết Hưởng Ngao chỉ dạy mà vận khí điều tức.

Tâm thần chàng chuyên chú vào việc luyện tập cho nên dần dần quên đi được cơn đau nhức ở trên tay.

Không biết qua đi bao nhiêu thời gian, Thiếu Bạch làm đi làm lại mãi theo cái khẩu quyết Hưởng Ngao lão nhân dạy, chàng vận khí hành công dần dà cũng thấy thuần nhã.

Hốt nhiên giọng nói lạnh lùng của Hưởng Ngao vọng lại nói:

- Bắt lấy cái này, nuốt đi, công phu của bước căn bản đầu tiên vô cùng trọng yếu, ít nhất người cũng cần một tháng trời không được dời sơn động này một bước.

Chỉ nghe đánh vù một tiếng sau khi lão nhân dứt lời, một vật tròn đen đã bay vèo lại.

Trong động tối quá mà mục lực của Thiếu Bạch hãy còn quá kém, chàng đưa nhanh tay ra đón bắt, nhưng chẳng dè chụp ngay vào không khí, cái vật bay vèo lại tức thời đánh bịch một tiếng đập ngay vào ngực Thiếu Bạch.

Bất giác Thiếu Bạch giật bắn người, nghĩ bụng:

- Tánh tình của vị Hưởng lão tiên bối này quả nhiên cổ quái hết sức!

Thủ pháp ném vật của Hưởng Ngao cực kỳ chính xác và rất có cỡ nên vật mà lão ném tuy có trúng phải ngực Thiếu Bạch nhưng cũng không nặng lắm.

Thiếu Bạch cầm vật lạ ở trong tay chỉ cảm thấy nó dính dính chứ không phân biệt được đó là vật gì? Nhưng trong bụng đang đói còn cào mi-n gập vật có thể ăn được là tốt rồi, ăn liền chẳng cần suy tính.

Chỉ một loáng sau, Thiếu Bạch thấy mắt dần tỏ ra, chàng đã nhìn thấy cảnh vật ở ngoài ba thước. Trong động tối như nhà ma không có ánh mặt trời chiếu vào, cho nên Thiếu Bạch không có cách gì phân biệt được chàng ở trong động đã bao nhiêu lâu.

Hưởng Ngao rất ít nói, từ cái lúc ném đồ ăn cho chàng lão có nói vài câu rồi sau đó trong căn động u ám tối tăm, tịch mịch không còn nghe thấy tiếng động gì nữa.

Thiếu Bạch mấy lần định nhìn xem Hưởng Ngao là người thế nào nhưng mục lực của chàng còn xoàng chỉ có thể nhờ vào giọng nói mà nhận ra được phương hướng chỗ Hưởng Ngao định thân chứ vô thần định ra người.

Ngày hôm đó, Thiếu Bạch luyện công xong rồi, trong bụng đói còn cào, đói nôn nao cả người nhưng không thấy Hưởng Ngao lên tiếng gọi và ném cho thức gì ăn, chàng lại không dám hỏi han lời thôi, đành phải cố nhịn.

Độ chừng đã lại một ngày qua đi, Thiếu Bạch không sao nhin được cơn đói cào cấu trong bụng nữa, đành đánh liều cất tiếng nói:

- Lão tiên bối, bụng vẫn đói quá rồi, không thể nào chịu được nữa, có cái gì ăn không? Cho vẫn bối một ít để đỡ cơn đói!

Chàng nói một thôi một hồi nhưng chẳng nghe thấy tiếng Hưởng Ngao đáp lại, hình như lão đã bỏ đi đâu mất rồi không còn có mặt ở trong động nữa, trong thạch động tối thui tịch mịch không khí vắng vẻ buồn hiu đâu chỉ còn lại có một mình chàng mà thôi.

Thiếu Bạch lại cố gắng nhin thêm một hồi nữa, bụng lại càng đói ghê gớm, lại không còn nhin được, chàng lại liều đánh tiếng một lần thứ hai.

Giọng nói của chàng mỗi lúc một cất cao, vách đá sơn động vang vọng đáp lại, tiếng truyền đi thật xa, nhưng vẫn chẳng nghe thấy Hướng Ngao hồi đáp.

Thiếu Bạch kể từ lúc được Hướng Ngao truyền cho khẩu quyết cứ ở miết trong căn động tối mò luyện tập nội công, ngày giờ kể cũng không ngăn ngủi gì thế mà chàng vẫn chớ hề thấy qua mặt mũi Hướng Ngao một lần. Thiếu Bạch tuy có sức chịu đựng hơn người nhưng giờ phút này chàng có điểm không còn chịu được nữa. Thoắt một cái, chàng đứng thẳng người lên, men theo vách đá lần vào phía trong.

Vừa mới bước đi được hai bước, đột nhiên cảm thấy chân rú lại tựa hồ như bị một vật gì quán vào, người chàng mất thăng bằng, ngã bổ nhào ra đất.

Chàng ngã một cái nên thân, một hồi lâu sau mới lồm cồm bò dậy được.

Đưa tay ra chộp nhưng vật quán lấy hai chân chàng không biết đã đi đâu mất, bất giác hãi hùng nghĩ bụng:

- Mong không phải là một con độc xà thì càng tốt.

Vừa nghĩ chàng vừa vươn người ngồi lại.

Nhưng nghe đánh vù một tiếng, một vật đã từ đằng sau lưng bay về lại, kích trúng ngay vào bả vai chàng, Thiếu Bạch chỉ thấy vai đau nhói.

Cơn giận bỗng bùng bùng nổi lên trong lòng, Thiếu Bạch thò ngay hữu thủ lấy cây Kim kiếm ra ngăm ngưng thân giới bị.

Chàng lấy thế đầu đó sẵn sàng đợi địch, thế mà chờ cả hồi lâu vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, cơn giận của chàng dần dần lắng xuống, chàng vừa chực lần theo vách đá để đi tới, hốt nhiên hữu thủ đã tiểu đại, cây Kim kiếm trong tay chàng thoát bay đi.

Vật đánh vào tay chàng mềm nhũn như bùn mà lại nhanh nhẹn dị thường, tai chàng chỉ nghe tiếng gió nổi lên ồ ồ chứ mắt không nhìn thấy gì cả.

Đang khi kinh ngạc, chỉ cảm thấy hai chân quýn lại, thân mình không còn tự chủ được, Thiếu Bạch lại ngã quay lơ ra đất.

Thiếu Bạch giận sôi máu, quải tay quật bóp ra một chưởng, nhưng chỉ nghe đánh chát một tiếng khô khan, kích trúng ngay vào một tảng đá lớn, bàn tay đau điếng.

Không hiểu vật gì tựa hồ như cố ý quấy quá chàng, bàn tay đánh phải tảng đá quái ác chur hết đau, vai trái lại bị ngay thêm một chưởng. Trọng lượng của cái quất xuống này tuy không đến nỗi không thể chịu được nhưng xương vai cũng buốt đại đi.

Thiếu Bạch không còn nén được cơn giận, tâm hỏa bốc cao, quày nhanh tay lại chụp mạnh.

Nhưng khốn nỗi vật mềm nhũn kia lại nhanh nhẹn cực cùng, bay đi bay lại vù vù, tiếng gió rít lên, thoắt cái nó lại kích một đòn vào vai Thiếu Bạch, thoắt cái, nó lại quán chặt lấy hai chân chàng khiến chàng ngã vật ra đất. Nó khiến cho Thiếu Bạch giận tràn hông, trông mắt muốn rách vì toát lửa, song chưởng đánh ra loạn xạ không ngừng.

Cơn đói đã hành hạ làm cho ruột gan còn cào, giờ đây lại phải vung tay chop đánh lung tung nên Thiếu Bạch dần dần thấy đầu vầng, mắt hoa lên.

Giữa lúc chàng đang phiền giận thì đột nhiên vật mềm nhũn từ nãy cứ bay quanh quẩn và quẩn lấy chân chàng bỗng đã lặn đi đâu mất biến, biến tai chàng vang lên một giọng nói lạnh lùng:

- Tiểu tử, trong lòng ngươi đang giận lắm phải không?

Thiếu Bạch nhận ra được đúng giọng nói quen thuộc của Hướng Ngao nhằm đúng ngay lúc lửa giận đang bùng bùng đốt cháy tâm can, chàng chẳng kịp suy nghĩ đáp liền:

- Giận lắm!...

Chợt thấy cung cách ăn nói của mình quá lễ bất kính đối với một bậc trưởng lão chàng vội vàng dừng ngay lại không nói nữa.

Nghe Hướng Ngao đỡ lời:

- Nhớ đấy, đạo pháp của lão phu tuy chỉ có một chiêu nhưng lại phải cần thần ý hội tụ, thân với tâm hợp nhất. Trước khi xuất thủ trong lòng chàng nhiều phần nộ càng đẹp, đẹp nhất là trong lòng nhà ngươi âm ập đầy ý ác độc và căm hờn, nghĩ rằng chỉ vung ra một đao là tập sát người trong thiên hạ. Có nghĩ như thế thì mới phát huy được hết oai lực của phát đao.

Thiếu Bạch nghe qua ngẩn người hỏi:

- Nếu như lòng vẫn bối bình thản thì sao?

Hướng Ngao nhẹ thở dài nói:

- Nếu như thế thì muôn năm nhà ngươi không học được một đao của lão phu.

Thiếu Bạch hơi có ý không phục, nghĩ bụng:

- Múa may đâm chém bất quá chỉ có một chiêu, một ngày mình không học được thì cho cao lắm là một năm, chẳng lẽ với khoảng thời gian một năm trời mà không học được sao? Thật không tin được, làm gì có chuyện kỳ quái như thế?

Chỉ nghe Hướng Ngao nói:

- Dẫu cho nhà ngươi có học được một chiêu đao pháp ấy nhưng khi đem ra dụng mà không có thể tập trung được đầy đủ phần nộ và căm hờn thì không những không khiến cho nó phát huy được oai lực mà còn vô pháp thi triển nó ra được.

Thiếu Bạch trong lòng bán tín bán nghi nói:

- Có chuyện này sao?

Hướng Ngao giận dữ nói:

- Chẳng lẽ lão phu lại đi dối gạt nhà ngươi? Tên tiểu tử chẳng biết cái chi chi cả, chẳng biết thế nào là tốt xấu kia!

Thiếu Bạch không dám cãi lại, chàng vòng tay quá đầu nói:

- Vãn bối nhỏ tuổi không hiểu chuyện, xin lão tiên bối đừng trách.

Hướng Ngao nói:

- Hừ, lão phu đang định sửa soạn truyền dạy cho ngươi đao pháp nhưng hiện tại không thể truyền được rồi, lòng ngươi bình thản thế thì làm sao mà học được chứ?

Thiếu Bạch nói:

- Không biết phải đợi tới bao giờ?

Hương Ngao đáp:

- Cái đó còn phải trông vào vận số của nhà ngươi, có thể ngày mai đây ta sẽ truyền dạy cho ngươi nhưng cũng có thể phải chín mươi ngày sau hoặc giả năm ba tháng cũng không chừng.

Thiếu Bạch buồn nản quên cả đói lần mò trở về chỗ dừng chân lúc trước ngồi phịch xuống.

Bên tai chàng lại văng lại giọng nói lạnh lùng của Hương Ngao nói:

- Đỡ lấy vật thực dụng!

Đánh vù một tiếng có tiếng ném lại.

Trong khoảng thời gian hơn một tháng trời, Thiếu Bạch dĩ nhiên đã quen với việc Hương Ngao ném thức ăn lại cho, chỉ nghe tiếng gió chàng đã đưa nhanh tay ra chụp, quả nhiên chàng bắt được một bọc thức ăn mềm mềm.

Thời gian thấm thoát trôi qua kể từ khi Thiếu Bạch đặt chân vào căn động u tối đã chẳng mấy chốc mà được hai tháng rồi.

Trong khoảng thời gian hai tháng này lão nhân Hương Ngao đã mấy phen chọc cho Thiếu Bạch bưng bưng lửa giận nhưng Thiếu Bạch vì biết ông ta ở trong bóng tối đùa nghịch chàng, cho nên chàng vẫn như không, chẳng giận chẳng tức gì cả.

Một hôm, Tả Thiếu Bạch lại bị cảnh mười mấy tiếng đồng hồ vẫn chưa được bắt đồ ăn, thế là bụng lại đói còn cào khổ sở vô cùng.

Nhưng trước khi tới sơn động, chàng đã từng được lão nhân Cơ Đồng căn dặn kỹ càng cho biết tánh tình của lão nhân Hương Ngao cổ quái, kỳ cục lắm, vì vậy trong lòng Thiếu Bạch đã sớm có chủ ý, chàng nghĩ bụng:

- Bất luận ông hành hạ tới thế nào, ta cũng sẽ hết sức nhẫn nhịn chịu đựng, thế nào rồi cũng có một ngày kia ông phải cảm động.

Bởi đã nghĩ vậy, cho nên dầu cho có bị Hương Ngao đùa giỡn như thế nào, chàng trước sau vẫn nhẫn được, trong bụng tuy cơn đói dầy vò thật khó chịu nhưng chàng cũng chỉ có cắn răng cam chịu.

Khoảng một giờ đồng hồ nữa lại qua đi, Thiếu Bạch lại càng thấy nôn nao cả người, đói quá đến độ mắt mũi hoa lên, xem chừng khó còn cầm cự được.

Bỗng nghe Hương Ngao thở dài sườn sượt nói:

- Tiểu tử, nhà ngươi đã đói bụng chưa?

Thiếu Bạch đáp:

- Vẫn bối đói bụng lắm rồi!

Hương Ngao nói:

- Nhà ngươi đói lắm rồi à? Sao không nói?

Thiếu Bạch đáp:

- Vẫn bối sợ làm kinh động tới sự thanh tịnh của lão tiên bối.

Hương Ngao than rằng:

- Tánh tình của nhà ngươi thế thì không phải là người làm môn hạ của lão phu, chỉ sợ khó có thể truyền cho đao pháp của lão phu mà thôi.

Thiếu Bạch hoảng sợ, vội vàng sụp xuống lạy nói:

- Xin lão tiên bối nghĩ cho tấm lòng thành của vãn bối mà phá lệ thành toàn cho, tài trí vãn bối tuy chỉ xoàng thôi nhưng xin mang hết tâm lực học tập quyết không để phụ lòng mong mỏi của lão tiên bối đâu!

Hướng Ngao nói:

- Tiểu tử, ở trong sơn động này không trông thấy trời trăng, không phân đêm ngày, nhà ngươi có biết đã ở trong này được bao lâu rồi không?

Thiếu Bạch đáp:

- Phải nói cho thật rõ số ngày thì vãn bối không thể nào làm được, vãn bối chỉ mang máng đoán mò rằng mình đã ở trong căn động này khoảng được hai tháng gì đó.

Hướng Ngao nói:

- Đúng vậy, đã được khoảng hai tháng rồi, trong khoảng thời gian này lão phu vẫn luôn định truyền đạt đao pháp cho nhà ngươi, nhưng trước sau vẫn không tìm ra được một cơ hội thích đáng.

Thiếu Bạch chỉ biết nói:

- Vãn bối ngu xuẩn, dám mong lão tiên bối rủ lòng thương vụn quên cho.

Hướng Ngao nói:

- Ngày hôm nay và ngày mai, hai ngày là cơ hội cuối cùng của nhà ngươi đấy, nếu như trong hai ngày này mà nhà ngươi vẫn không có cách gì học được đao pháp của lão phu thì hẳn là đao pháp của lão phu chỉ còn là một dư âm mà thôi, từ đây trở đi trong võ lâm chỉ có Vương kiếm chứ không có Bá đao nữa.

Thiếu Bạch có cảm tưởng ngực bị người đó tung quyền vào bình bình, chàng nói:

- Chỉ có hai ngày thôi, thời gian hai ngày chỉ trong chớp mắt là qua đi mau chóng, lão tiên bối hãy cho có để tâm dạy dỗ, chỉ sợ vãn bối tư chất ngu muội khó lòng mà học được tuyệt nghệ.

Hướng Ngao cười nhạt nói:

- À, cái đó cũng còn phải trông vào vận số của nhà ngươi, cùng lắm là đao pháp của lão phu dứt tuyệt, không còn truyền được ở đời. Hừ, đao pháp do lão phu mới có, nay lại do lão phu mà mất, kể như vậy cũng là chuyện không lấy gì làm tiếc lắm.

Thiếu Bạch nghĩ tới chuyện đi bao nhiêu nhọc nhằn gian khổ giờ đây sắp thành công cốc, mối trâm oan của phụ mẫu, mối thù của Bạch hạc môn bị tàn sát, xóa tên khỏi võ lâm, một đời của chàng chỉ sợ không có ngày, vĩnh viễn không có ngày trang trải, càng nghĩ máu nóng trong người chàng càng sôi lên sùng sục, một mối căm hờn ở đâu tức thời ùn ùn kéo tới.

Phần uất, hờn căm biến thành cơn thịnh nộ khiến Thiếu Bạch quên đói, mặt chàng hầm hầm, mắt bốc lửa như chực ăn tươi nuốt sống ai.

Chỉ nghe giọng nói lạnh lẽo có hồn của Hướng Ngao lão nhân vọng lại nói:

- Tiểu tử, nghe đây, thời cơ đã đến, bây giờ lão phu truyền khẩu quyết của đao pháp cho ngươi.

Thiếu Bạch giật mình hỏi lại:

- Ngay bây giờ?

Chàng chưa nói dứt lời, Hướng Ngao đã tiếp đọc:

- Nữ lòng tâm thượng khởi ác hướng đâm biên sinh, đao xuất thần quỷ kinh, huyết nhi-m cứu châu hồng...

Thiếu Bạch rùng mình nghĩ bụng:

- Sát cơ quá thâm trầm...

Chỉ nghe Hướng Ngao đọc tiếp:

- Báu đao xuất xảo, nhất kích đoạn hồn, pháp kế tuyệt học, võ lâm chí tôn.

Thiếu Bạch tim đập thình thịch, nghĩ bụng:

- Khẩu khí thật lớn lối!

Bên tai lại vang lên tiếng cười ghê rợn của Hướng Ngao, tiếp theo thấy ông ta nói:

- Tiểu tử, đi về bên trái bảy bước, nghe lão phu truyền dạy cho ngươi Hoàn vũ nhất đao.

Thiếu Bạch riu riu vâng lời đi về bên trái bảy bước.

Hốt nhiên hàn quang lóe lên, một cây báu đao lạnh toát, xanh lè chìa ra.

Hướng Ngao lại cất giọng lạnh lẽo như chốn tha ma, nói:

- Tiểu tử, tiếp đao này!

Thiếu Bạch nhanh nhẹn đưa hữu thủ đỡ lấy báu đao.

Chàng từ khi bước chân vào trong thạch động đêm ngày ở liền bên lão nhân Hướng Ngao nhưng chỉ nghe thấy tiếng chứ không trông thấy người, hiện tại tuy Hướng Ngao ở ngay bên cạnh chàng nhưng chàng lại bị luồng sát khí lạnh lẽo như ma trời làm khiếp đảm khiến Thiếu Bạch không dám ngoảnh sang nhìn.

Chàng vừa cầm lấy báu đao thì Hướng Ngao lại cất tiếng cười ghê rợn khiến người nghe rũ liệt tâm can, tiếng cười vang vọng dội âm thanh vào bốn vách đá trong căn động đen đặc đầu đầu cũng có tiếng cười vỡ tai.

Dư âm của tiếng cười quái dị vẫn còn vang vang kéo dài trong không gian u tịch. Hướng Ngao đồng thời cất tiếng nói:

- Hoàn cố cơ hứa hảo đầu lư, vũ nội chi thủ nhất bá đao... tiểu tử, thế nào, ngươi đã sửa soạn xong chưa?

Thiếu Bạch hấp tấp đáp:

- Văn bối lẳng chờ đã lâu!

Hướng Ngao nói:

- Đao tuy chỉ có độc một chiêu, nhưng đã gặt được hết cái hay của vô số đao pháp trong thiên hạ võ lâm, khi ra tay xuất thủ mà không có cái hùng phong lâm liệt sừng sững oai nghi, bao quát hết thảy của ngọn Thái sơn, không có cái ào ạt quật vỡ bờ của sóng nước Hoàng hà thì uy

thế của Nhất đao vĩnh vi-n vô phương phát huy. Tiểu tử, song thủ nâng cao để ngang ngực giơ lên.

Thiếu Bạch dạ lên một tiếng, làm y theo lời Hướng Ngao nói:

- Hai mắt tròn tròn, nhìn thẳng cường địch.

Thiếu Bạch tức thời quắc mắt nhìn thẳng tới trước.

Gian thạch động u ám tăm tối đột nhiên lại trở về với cái yên tĩnh thường ngày, cơ chừng công phu ăn xong bữa cơm sau mới nghe Hướng Ngao nói:

- Tiểu tử, ngươi có nhìn thấy gì không?

Thiếu Bạch ngẩn người đáp:

- Mục lực của văn bối dĩ quá tuyệt, không trông thấy gì cả.

Hướng Ngao hừ nhạt một tiếng nói:

- Lão phu thấy hết, sao nhà ngươi không trông thấy cái gì hết là nghĩa làm sao?

Thiếu Bạch liền hỏi:

- Lão tiền bối trông thấy gì?

Hướng Ngao bỗng cất cao giọng oang oang nói:

- Lão phu nhìn thấy lệnh tôn mình mấy đày máu, cố sức chống đỡ cường địch.

Thiếu Bạch tức thời thấy máu nóng sôi lên sùng sục, mắt liền trông thấy vô số hàng hà những đốm lửa như sao sa nhoáng lên trước mặt, chàng loáng thoáng trông thấy phụ thân máu me bết đầy người đứng sững, tức thời chàng miên man đáp:

- Văn bối cũng trông thấy vậy rồi.

Hướng Ngao ha hả cười lớn nói:

- Nhà ngươi nhìn cho kỹ lại coi, có phải kẻ thù giết cha ngươi đang đi tới đấy không?

Thiếu Bạch cảm thấy chuyện cũ lần lượt hiện lên trong đầu. Chàng mơ hồ thấy Phi Tẩu Hồ Mai, Kim Chung đạo trưởng và hòa thượng Thiếu Lâm có thân hình cao lớn ùn ùn kéo tới, tức thì chàng nghiêng răng cắn hớn nói:

- Thấy rồi, văn bối đã thấy rồi.

Hướng Ngao sản giọng hét:

- Đã trông thấy ngươi phải làm sao?

Thiếu Bạch bị khích động mãnh liệt bởi huyền giác, chàng lớn tiếng đáp:

- Văn bối muốn trả thù cho phụ mẫu bị thảm sát!

Hướng Ngao vẫn gần giọng nói:

- Muốn trả thù mà không ra tay còn đợi đến bao giờ?

Thiếu Bạch tức không còn tự chủ được, quát lớn tiếng:

- Khán đao!

Đánh vút một tiếng, bỏ mạnh lưỡi đao xuống.

Nhưng chỉ nghe đánh choang một tiếng chát chúa, lửa xẹt bắn như sao sa, một sức phản lực mạnh mẽ cực cùng dội bật trở lại.

Thì ra, một nhát đao của Thiếu Bạch đã chém trúng ngay vào vách đá, báu đao bị dội, lửa xẹt vung vãi, cùng lúc vụt ra khỏi tay bay vút đi.

Nhát đao bổ mạnh tới chém đá, Thiếu Bạch đã mang hết toàn lực sử dụng nên bị vách núi hất văng đi, vẫn chưa gượng lại được, huých một tiếng khô khan va ngay vào vách đá ngất đi.

Không biết ngất đi như thế bao lâu, lúc sực tỉnh, Thiếu Bạch thấy đã có một bàn tay của ai xoa khắp mình mẩy chàng.

Thiếu Bạch thở ra một hơi dài chực vươn người ngồi dậy đã bị ngay một bàn tay rắn chắc chặn ngay lồng ngực, không làm sao vẫy vùng được.

Bên tai chàng vang lên một giọng nói quen thuộc của Hướng Ngao nói:

- Tiểu tử, một nhát đao đó nhà ngươi chém rất đẹp, đã có được cái hùng phong của tiểu thiên địa duy ngã độc tôn rồi đấy, hiện tại gân cốt ở hai cổ tay đã tiểu rần không cử động, vậy nhắm chặt mắt ngủ một giấc đi! Lão phu dùng bốn thân công lực giúp ngươi lấy lại khí lực.

Lão nhân nói dứt lời, Thiếu Bạch chỉ cảm thấy hai bàn tay Hướng Ngao không ngừng chạy trên khắp người chàng, hai bàn tay của lão nhân đặt tới đâu tất có một luồng khí lực ấm áp tuôn chảy vào trong cơ thể chàng. Thiếu Bạch cảm thấy thơ thối chịu lạ thường, chàng chớp mắt ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Đến lúc chàng tỉnh dậy đã thấy trước mặt để sẵn đồ ăn với một thanh báu đao, hàn quang lấp lánh.

Trong bụng đã đói lả, vừa thấy thức ăn là chàng chộp ngay bỏ vào miệng ăn ngấu nghiến.

Thiếu Bạch vừa ăn xong khỏi miệng đã nghe Hướng Ngao gọi:

- Tiểu tử, nâng đao lên.

Đã có kinh nghiệm nên khi nghe gọi, Thiếu Bạch vùng đứng thẳng người dậy, song thủ nâng đao để ngang ngực từ từ đưa cao.

Cỡ chừng một khắc công phu, giọng nói lạnh lùng như ma hú của Hướng Ngao lại xói vào tai chàng:

- Tiểu tử, thấy có cảm giác gì?

Thiếu Bạch đáp:

- Vẫn bối không thấy cảm giác gì khác lạ cả.

Hướng Ngao hỏi:

- Cây đao có nặng không?

Thiếu Bạch trả lời:

- Không nặng...

Hướng Ngao nói:

- Về đường võ công hầu hết người ta chú trọng ở việc làm sao cầm nặng mà vẫn thấy nhẹ như không, nhưng lão phu thì không nghĩ vậy, đao pháp của lão phu cốt ý cho được cử nhẹ mà vẫn thấy như nặng ghê gớm lắm, nhà ngươi phải nắm cho vững cái bí quyết này.

Lời vừa dứt, Thiếu Bạch tức thời cảm thấy có một luồng áp lực từ trên thân đao rần rần chuyền xuống, tự nhiên chàng phải vận sức kháng cự luồng áp lực kỳ trọng này.

Càng lúc Thiếu Bạch càng cảm thấy áp lực gia tăng, bấu dao như cứ muốn chúi xuống, chàng không dám buông tay đành cứ phải dốc toàn khí lực ra cưỡng lại.

Không biết bao lâu thời gian sau, Thiếu Bạch chỉ biết rằng chàng chàng có bao nhiêu khí lực trong người đều đã tống hết lên cả hai cánh tay, nhưng vẫn không làm sao nâng được bấu dao trong tay lên, gân cốt tiểu đại tiểu rần cả đi, khó bề gắng gỏi được nữa.

Giữa lúc thập phần khản trương ấy liền nghe Hướng Ngao buông tiếng cười vang nói:

- Tiểu tử, mệt bỏ hơi tai chưa?

Thiếu Bạch cũng chẳng còn đâu khí lực để đối đáp, chàng thở hổn hển nói:

- Văn bối nâng... không... nổi nữa.

Hướng Ngao nói:

- Nhớ lấy, sau khi đã rút dao cầm nơi tay rồi phải hết sức chăm chú, có bao nhiêu khí lực trong người phải ngưng tụ hết cả lên hai tay chẳng khác gì nâng núi Thái sơn, có thể khi xuất thủ đánh ra mới có thể tận dụng được hết tiềm lực bản thân sầm sập như bài sơn đảo hải, xô non lật biển, khiến địch nhân vô phương chống đỡ.

Thiếu Bạch thều thào đáp:

- Văn bối nhớ... kỹ... rồi.

Hướng Ngao nói:

- Ném dao xuống, ngồi xếp bằng tròn, nghe ta truyền đạt pháp môn thực dụng.

Thiếu Bạch dạ lên một tiếng, tâm thần đang độ khản trương của chàng mở tung ra, chàng chỉ thấy trước mắt tối sầm lại, ngã nhào xuống đất.

Thì ra Thiếu Bạch đã quá sức chịu đựng!

Sự mệt mỏi quá đỗi đưa hồn chàng phiêu diêu, trong mơ hồ Thiếu Bạch cảm thấy có một luồng hơi nóng từ đằng sau lưng xông thẳng vào tâm mạch rồi từ từ chảy ra khắp tứ chi. Chàng thấy hết mệt dần, toàn thân thư thối vô tỉ, thế là chàng ngủ thiếp đi một giấc ngon lành.

Không biết mất bao lâu, Thiếu Bạch bỗng cảm thấy toàn thân lạnh toát, chàng giật mình tỉnh dậy.

Chàng lúc lắc đầu, chưa kịp nghĩ ngợi gì cả thì bên tai đã âm vang lên tiếng nói của Hướng Ngao:

- Tiểu tử, lắng tai mà nghe này, lão phu chỉ còn có không đầy một giờ đồng hồ nữa thôi đấy.

Thiếu Bạch háng hái tinh thần nói:

- Văn bối xin rửa tai lắng nghe.

Hướng Ngao nói:

- Võ công trong thiên hạ, tất cả chỉ trừ có Vương đạo cửu kiếm của Cơ Đồng là lão phu chưa thử qua thôi, thì thấy bất kỳ chiêu thuật nào cũng có chỗ hở, gom góp mấy chục năm kinh nghiệm ứng chiến của lão phu thì lão phu nói thẳng chưa có một chiêu nào khả dĩ đỡ được một dao của lão phu...

Nói đến đây bỗng lão nhân buông tiếng cười lớn một trận rồi mới nói tiếp:

- Người đời đều hay biết một đao đó của lão phu bá đạo hết chỗ nói, báu đao mà rút ra khỏi vỏ thì dầu cho có kẻ may mắn lớn mà thoát chết tất cũng mang thương tích nặng, ngay cả Cơ lão nhi chứ đừng nói gì ai, chỉ sợ cũng nghĩ như thế, kỳ thực đao pháp của lão phu tuy nói là có một chiêu nhưng lúc xuất thủ chém ra lại đồng thời chụp nhắm vào chín bộ vị trên người đối phương, bất luận một kẻ nào võ công cao cường đến đâu cũng chẳng thể có cách gì trong khi chín bộ vị trên người bị nhắm đánh mà còn khả năng phản công lại được, với tình hình ấy phải làm sao?

Thiếu Bạch đáp:

- Phải chú hết tâm đề phòng, khóa kín huyết đạo lại.

Hương Ngao ha hả cười lớn nói:

- Ngồi để chờ chết, chẳng khác nào cho lão phu thời cơ có thể lợi dụng khiến ta chẳng còn phải lo lắng về sau làm gì. Được toàn lực xuất thủ khi ấy đối với cái thể đón đỡ lão phu đã chiếm tận tiên phong.

Thiếu Bạch nói:

- Văn bối xin ghi nhớ.

Hương Ngao đột nhiên chụp lấy tay phải Thiếu Bạch đặt lên chuôi đao nói:

- Báu đao ra khỏi vỏ phải thành thế công địch nhân ngay, trước hãy quát lớn để tước đoạt hùng chí của kẻ địch.

Thiếu Bạch hữu thủ được Hương Ngao đỡ, soạt một tiếng, chàng rút đao khỏi vỏ nhưng thấy gương ngấp lúng túng làm sao.

Thấy vậy Hương Ngao nói:

- Nhà ngươi nhớ không, trước hết phải tập cho quen thế rút đao, sau đó ta mới truyền cho phép xuất đao được.

Thiếu Bạch được Hương Ngao cầm tay, không thấy khốn khổ chút nào cả, thế mà khi chỉ có một mình chàng lại loay hoay sao thấy vụng về quá đỗi. Chỉ có một cái việc rút đao ra khỏi vỏ, tuy vậy chàng cũng phải thử qua thử lại mấy trăm lần mới gọi là học được.

Hương Ngao gấp gấp hình như không có nhiều thời giờ, gấp rút truyền cho Thiếu Bạch phép xuất đao tuyệt nghệ khiến ông ta danh tiếng lẫy lừng trong võ lâm. Thiếu Bạch tuy là đứa trẻ, thông minh nhưng cũng phải mất gần một tiếng đồng hồ mới gọi là sử dụng quen tay. Chỉ thấy giọng nói của Hương Ngao mỗi lúc một nhỏ dần, kinh lực của ông ta đỡ lấy tay chàng càng lúc càng yếu đi. Trong lòng chàng đang lấy làm kỳ lạ tự hỏi thì bỗng nghe Hương Ngao yếu ớt nói:

- Tiểu tử, ngươi đi đi! Không được quay đầu lại nhìn ta...

Thiếu Bạch sững sốt hỏi:

- Lão tiền bối làm sao thế?

Hương Ngao vẫn với giọng yếu ớt nói:

- Cây đao này đã làm bạn với lão phu suốt một đời, không rời xa nửa bước, bây giờ ta đưa cả cho ngươi, chỉ mong rằng nhà ngươi luyện kỹ đao pháp mà lão phu đã truyền dạy khiến cho tuyệt kỹ của lão phu có người truyền nhân, đừng phụ đường đao ấy, ngươi mau đi đi!

Thiếu Bạch thấy giọng nói của sư phụ yếu ớt dị thường, chẳng khác gì của một người mắc bệnh nặng đã đến lúc hấp hối, dùng hết sức thừa nói ra lời di ngôn, bất giác trong lòng cực hải. Chàng định bụng quay đầu nhìn lại xem sao, nhưng rồi lại không dám trái ý ân sư mà cũng bịn rịn không sao cất bước được, cuối cùng chàng đánh liều lên tiếng:

- Lão tiên bối, vãn bối đội ơn người truyền dạy cho tuyệt kỹ khiến mối trâm oan của gia môn, huyết cừu của phụ mẫu có ngày tẩy sạch. Ân đức cao dày như trời biển, chẳng lẽ không cho vãn bối được nhìn lão tiên bối một lần hay sao?

Hướng Ngao giận dữ nói:

- Mau bước đi cho ta nhờ!

Thiếu Bạch sững sờ, chàng bèn đứng thẳng người dậy, chậm bước đi ra.

Khi ra khỏi thạch động, dĩ nhiên đã nhìn thấy ánh sáng mặt trời, Thiếu Bạch quay người hướng về phía miệng nham động lạng ba lạng, nuốt lệ nói:

- Ôn truyền dạy tuyệt kỹ của lão tiên bối, vãn bối suốt đời không quên.

Núi rừng vẫn cô tịch, hốt nhiên Thiếu Bạch nghe thấy có tiếng thở dài của ai, tiếp liền là một giọng nói hỏi:

- Hướng Ngao lão quái đản đã mang đao pháp của lão truyền cho nhà ngươi rồi sao?

Thiếu Bạch quay đầu lại nhìn, chỉ thấy lão nhân Cơ Đồng râu trắng phều, người mặc trường bào, vai giắt bấu kiếm, đứng cách hai ba thước. Thiếu Bạch đứng dậy vòng tay làm lễ nói:

- Hướng lão tiên bối không những đã truyền dạy cho vãn bối võ công, người lại còn mang cây bấu đao mà trong suốt một đời không bao giờ rời xa người, trao tặng vãn bối. Nhưng chỉ có điều người không chịu cho vãn bối được nhìn mặt, đuổi vãn bối phải đi ra mau.

Cơ Đồng gật đầu nói:

- Hướng lão quái tác sự xưa nay vẫn khiến cho người khác không biết đầu mà lường được cao thâm, lão đã đuổi tống đuổi táng nhà ngươi ra khỏi động không chịu cho thấy mặt thì cho dù nhà ngươi có van nài cũng vô ích mà thôi, bọn ta mau trở về đi!

Thò nhanh tay ra ôm lấy Thiếu Bạch tung mình lướt nhanh như điện chớp.

Đoạn đường gian khổ hiểm ác đầy sinh lầy, độc chương nhưng chỉ hiểm ác với Thiếu Bạch hiện tại chứ làm sao gây phiền phức cho những bậc cao nhân tuyệt thế như Cơ Đồng được. Cho nên không đầy một công phu ăn xong bữa cơm, hai người đã rời khỏi hiểm địa.

Cơ Đồng đặt Thiếu Bạch xuống nói:

- Tiểu tử, vận số của nhà ngươi không phải nhỏ đâu!

Mấy tháng trời nay, giờ đây Thiếu Bạch mới lại được trông thấy ánh sáng mặt trời và cỏ cây hoa lá nên ngỡ cứ như thể người đã biệt tích vào một chốn xa xăm nào cách biệt khỏi nhân thế trong một khoảng thời gian dài vô tận. Nhìn mình nhìn người, chàng chạnh nhớ tới

Hướng Ngao suốt năm ở mãi trong gian động u ám như ban đêm, mấy chục năm trời liền không trông thấy ánh sáng trời trăng như thế thì làm sao chịu nổi.

Mấy tháng trời tiểu biệt, lòng thương yêu che chở của Cơ Đồng đối với Thiếu Bạch tựa hồ như lại càng gần bó thân thiết hơn. Ông ta thấy Thiếu Bạch đôi mắt nhìn khắp cỏ cây hoa lá xung quanh một lượt rồi đột nhiên đứng sững như thể nghĩ ngợi chuyện gì nên không nhin được hỏi:

- Tiểu tử, nhà ngươi đang nghĩ gì thế?

Thiếu Bạch nói:

- Văn bối nghĩ không hiểu sao Hướng lão tiên bối lại muốn ở trong gian thạch động u tối không có ánh sáng mặt trời ấy làm gì? Tại sao người lại không chịu sống ở trong Vô ưu cốc này với lão tiên bối? Văn bối thấy vùng đất này kể có mấy trăm trượng vuông, dầu cho có ở mấy trăm người đi nữa cũng được.

Cơ Đồng than:

- Hướng lão quái là người cô độc mấy chục năm nay, tuy bọn ta vẫn ngưỡng mộ nhau nhưng rồi cũng cứ tránh nhau miết. Lão phu qua Sinh Tử kiều trước chiếm cứ ngay lấy khu đất này, Hướng lão quái để tránh mặt lão phu liền vượt sinh lầy, độc chưởng tìm đến ở trong một cái nhâm động ở phía sau, ấy chẳng qua cũng chỉ là không muốn gặp lão phu.

Thiếu Bạch thở dài nảo ruột nói:

- Trong gian động ấy không có ngũ cốc mọc, không thấy điều thú, vậy mấy chục năm nay không hiểu người ăn thức gì?

Cơ Đồng cũng hơi ngờ ngợ nói:

- Lão quái ăn thức gì à? Lão phu cũng không rõ.

Thiếu Bạch đột nhiên đứng thẳng người lên nói:

- Lão tiên bối có thể nào đưa văn bối tới lại chỗ ở của Hướng lão tiên bối được không?

Cơ Đồng hỏi:

- Nhà ngươi vừa mới chân ướt chân ráo trở về, nay lại định đi làm gì?

Thiếu Bạch đáp:

- Văn bối muốn thỉnh xin người ra khỏi gian động u ám không có ánh mặt trời ấy về ở trong Vô ưu cốc này.

Cơ Đồng lắc đầu nói:

- Không được. Vương kiếm, Bá đao mà ở cùng một chỗ thế nào cũng không khỏi xảy ra cuộc sung đột. Lão phu tuy có thể nhường lão quái một chút nhưng cái sự nhường nhịn này cũng chỉ có độ nhất định. Hừ, tiểu tử, Hướng lão quái tuy có phần nể kính ta nhưng cũng còn có phần sợ ta...

Thiếu Bạch không giữ được miệng chen vào hỏi:

- Phải chăng chính lão tiên bối cũng có đôi phần sợ Hướng lão tiên bối?

Cơ Đồng than:

- Đó là việc bí ẩn dấu kín duy nhất trong suốt cuộc đời lão phu, ngày hôm nay cần phải thổ lộ ra cho nhẹ mình.

Nói đến đây, lão nhân chậm rãi ngồi xuống, rồi đập đập tay xuống nền cỏ ở bên nói:

- Hải tử, ngồi xuống đây đi.

Thiếu Bạch chợt phát giác vẻ mặt lão nhân Cơ Đồng đầy vẻ thều nhào, khổ sở, tức thời chàng hồi hận, nghĩ bụng:

- Biết thế này, ta chẳng hỏi người thì hơn.

Chỉ nghe Cơ Đồng thở dài Nói:

- Trong một đời lão phu, lão phu chưa hề làm một việc gì phải hổ thẹn với lương tâm để ngửa mặt lên không dám nhìn trời, thế mà chỉ có một việc khiến lão phu thấy không an lòng chút nào cả, ấy là việc lão phu nhìn trộm đao pháp của Hướng Ngao.

Thiếu Bạch nói:

- Đấy đâu phải là chuyện đáng tiếc gì.

Cơ Đồng nói:

- Đối với người khác là thường, không có gì xấu xa cả, nhưng đối với lão phu mà nói thì lại khác hẳn.

Thiếu Bạch ngạc nhiên nói:

- Có gì khác đâu?

Cơ Đồng nói:

- Vương kiếm, Bá đao tiếng tăm ngang bằng nhau ở trong võ lâm. Giang hồ gọi bọn ta là Nam bắc nhị thánh, lão phu ngấm ngầm nhìn trộm đao pháp của y lẽ nào là một việc nên làm? Cái việc nhìn lén này không nên, huống chi dụng tâm của lão phu lại càng khó nói cho người khác biết...

Thiếu Bạch hỏi:

- Lão tiền bối dụng tâm ở chỗ nào đâu?

Cơ Đồng đáp:

- Ta định coi xem đao pháp của y để tìm ra cách phá giải Đoạn hồn nhất đao.

Thiếu Bạch giật nảy mình im lặng không nói gì nhưng trong bụng chàng phê bình:

- Cái dụng tâm của tiền bối chắc là định lấy mỹ danh Vương kiếm chum kín danh Bá đao chứ gì? Cho nên lão tiền bối mới nghiên cứu đao pháp của người bạn mình, trù liệu phương cách phá cho kỳ được Đoạn hồn nhất đao. Nếu như trong lúc đối địch mà binh không yếm trá thì không thể có an toàn. Nhưng nếu chỉ vì chuyện tranh giành cái tiếng oai thì thật là chỗ thiếu quang minh vậy!

Chỉ nghe Cơ Đồng nói tiếp:

- Lão phu đã cải trang sửa đổi mặt mày ngấm ngầm theo dõi hành tung của lão quái suốt hai năm trời, chính tận mắt đã được trông thấy y thi triển liên tiếp Đoạn hồn nhất đao, chém giết liền một lúc mười một cao thủ võ lâm, lão phu đã dò theo lúc y xuất đao sát địch mà nhìn ra chỗ sơ hở...

Thiếu Bạch nói:

- Nói thế lão tiên bối đã nghĩ ra cách phá giải Nhất đao của Hướng lão tiên bối rồi sao?

Cơ Đồng lắc đầu nói:

- Không có, tuy đã nhìn ra được chỗ hở lúc y xuất chiêu nhưng rồi vẫn không nghĩ ra được cách phá giải Nhất đao của hắn. Cũng vì chuyện này mà lão phu phải phí mất bao nhiêu tâm lực suy nghĩ liên tiếp trong ba năm liền, thế mà rồi cuối cùng vẫn chẳng được gì cả.

Thiếu Bạch trong lòng lấy làm lạ lắm nói:

- Lão tiên bối đã nhìn ra được chỗ hở trong đao pháp của Hướng lão tiên bối thì vì lẽ gì lại không thể tìm ra được cách phá giải?

Cơ Đồng nói:

- Hồi đó, lão phu cũng có ý nghĩ như nhà ngươi bây giờ, đã có chỗ hở, tất phải có cách phá giải...

Nói đến đây, lão nhân thở dài một tiếng rồi mới nói tiếp:

Cũng bởi nghĩ vậy cho nên ta mới khổ công suy nghĩ kiếm tìm, nghĩ đến nỗi muốn phát điên lên được, đang đêm hôm khuya khoắt, vào lúc thời tiết cực lạnh, lão phu quần đến nỗi nhảy tùm xuống làn nước lạnh cóng như băng...

Thiếu Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiên bối tại sao ra thế?

Cơ Đồng nói:

- Ta muốn nhờ cái lạnh thấu xương của ngoại cảnh làm cho quên đi sự tìm kiếm khổ sở trong lòng, chẳng dè sự thực lại trái ngược hẳn với lòng mong ước, thân tuy đắm trong làn nước buốt thấu xương nhưng trí óc vẫn cứ nghĩ mãi đến nhất đao đoạn hồn của Hướng Ngao mà quên khuấy việc mình đang ngâm trong nước cóng. Hài tử, sự thống khổ này nếu không phải là người ở trong cảnh thì không thể nào tưởng tượng được.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Vì một chiêu đao pháp mà phải nghĩ mấy năm trời liền, chiêu đao pháp này lại còn làm cho một người phát điên phát cuồng thì kể được là một chuyện ít nghe ít thấy trên đời đây!

Cặp mắt hiền hòa của Cơ Đồng chợt tia ra hai luồng sáng lạnh lẽo chiếu thẳng vào mặt Thiếu Bạch, lão nhân nói:

- Hài tử, ngươi có biết ta phá bỏ được nỗi thống khổ ấy bằng cách nào không?

Thiếu Bạch lắc đầu đáp:

- Vãn bối làm sao mà đoán biết được!

Cơ Đồng nói:

- Lạc diệp quy căn, thấy lá rụng phải nghĩ đến r-. Về sau hóa ra lão phu lại nhờ vào chín chiêu kiếm pháp của mình nghĩ thông ra được đạo lý bất ngờ trong thành ra mới giải thoát được cái khoá vô hình kia đấy.

Thiếu Bạch hoang mang nói:

- Chẳng lẽ lão tiền bối đã do theo chín chiêu kiếm pháp của người mà tìm ra được cách phá giải Đoạn hồn nhất đao sao?

Cơ Đồng đáp:

- Không phải, suốt một đời lão phu chỉ sợ muôn năm không có bao giờ nghĩ ra được cách giải Đoạn hồn nhất đao đầu, lão phu chỉ do theo chín chiêu kiếm pháp của mình mà cỏi bỏ được phần thống khổ kia thôi.

Thiếu Bạch đưa tay vỗ vỗ vào đầu nói:

- Văn bối cũng nghĩ muốn như cả đầu rồi đây, thật sự lão tiền bối đã nghĩ thông ra được cái gì?

Cơ Đồng ha hả cười lớn, ánh mắt trở lại hiền hòa nói tiếp:

- Do chín chiêu kiếm pháp của ta mà ta phát giác được một điều ghê gớm, ấy là việc kiếm pháp của ta so ra còn có nhiều chỗ sơ hở hơn Đoạn hồn đao rất nhiều. Ta mới vỡ lẽ ra là trong thiên hạ không có được một chiêu nào được gọi chí thiện chí mỹ cả. Bất kỳ môn võ công nào dù tinh kỳ thâm bát đến đâu, bất kỳ chiêu thuật nào dù truy dị đến cách mấy cũng đều có chỗ sơ hở hết, nếu như mà có một người nào đó sáng chế ra được một chiêu võ công quả thực chí thiện chí mỹ thì thế tất thiên hạ võ lâm sẽ phải thần phục hết, trên giang hồ làm gì còn có chuyện tranh giành và trong võ lâm vạn nhánh đều cùng có một nguồn, việc gì phải phân chia ra môn này phải kia lung tung?

Thiếu Bạch thở dài nói:

- Thì ra là thế.

Cơ Đồng nói:

- Ta sáng chế chín chiêu kiếm pháp, do đấy chỗ sơ hở tương đối nhiều, còn Hưởng Ngao dùng hết tài trí một đời chỉ sáng chế có độc một đao cho nên chỗ sơ hở của y so ra quá ít. Có một điều là chín chiêu kiếm pháp của ta đã gom hết sở trường trong cách phòng bị của các phái kiếm thuật trong thiên hạ, bởi vậy có thể chỉ có một mình ta phải chống cự với mấy chục cao thủ vây đánh mà vẫn không đến nỗi bị bại trong khi một đường đao của Hưởng Ngao đã góp hết sở trường trong cách tấn công của các môn phái đao pháp trong thiên hạ, bởi thế không một người nào ở dưới đường đao tấn công của y mà thoát khỏi tử thương được cả. Hài tử, nếu như một đao góp hết sở trường trong cách tấn công của võ lâm thiên hạ như một đao của Hưởng Ngao đó mà đụng với kiếm pháp đã gom hết cái hay trong thế phòng thủ của các môn phái trong thiên hạ là chín chiêu kiếm pháp của ta, nhà ngươi có thể nghĩ được kết quả sẽ ra sao không?

Thiếu Bạch đáp:

- Điều này văn bối không nghĩ ra.

Cơ Đồng nói:

- Vàng đều phai, đá đều nát, ngọc thạch câu phân, cả hai đều bị bại, cả hai đều bị thương hết. Ta có thể gục ngã dưới đường đao tàn độc của y mà y cũng sẽ gục ngã trong lưỡi Vương kiếm giăng kín mít liên hồi kỳ trận phản kích của ta. Hài tử, người đời đều hay biết kiếm pháp của lão phu là Vương gia ấy cũng bởi vì lão phu trong suốt một đời không hề sát hại qua một

người. Thực ra Cửu kiếm của lão phu có cái hay là liên hoàn thế, chiêu nọ liên lạc, buộc vào với chiêu kia, đầu đầu cũng chiếm được nước chế địch khiến đối phương phải chịu thua mà dẫu cho lão phu có muốn sát hại người khác đi chăng nữa thì cũng có chỗ không thể được, đó là điều dở tệ đáng tiếc trong kiếm pháp của lão phu và cũng do đây có được cái hiệu Vương kiếm...

Thiếu Bạch hoang mang trong lòng nghĩ bụng:

- Tiền bối mang danh Càn khôn nhất kiếm, được võ lâm tôn làm một ông thánh, có lý đâu không sát hại được đối phương?

Cơ Đồng hình như cũng đoán biết được ý nghĩ của Thiếu Bạch nên mỉm cười nói:

- Hải tử, người không tin lời ta nói sao?

Thiếu Bạch đáp:

- Không phải vấn đề không tin, có điều có đôi chỗ vấn đề chưa được rõ.

Cơ Đồng nói:

- Chuyện gì cũng có cái đạo lý rất vi diệu, lão phu dẫu cho không có ngại phiền mà giảng cho người nghe, chỉ sợ hiện tại người cũng khó lòng lãnh hội được đạo lý vi diệu ấy. Nhưng sau khi người đã học được kiếm pháp của lão phu rồi, người có thể tự li-u giải được nguyên nhân ở trong sự việc...

Nói đến đây lão nhân nghĩ ngợi một hồi rồi bỗng đột ngột cao giọng nói tiếp:

- Lão phu quyết định kể từ hôm nay trở đi bắt đầu truyền thụ kiếm pháp cho nhà ngươi.

Thiếu Bạch nói:

- Cái ơn tài bồi của lão tiền bối không những vấn đề cảm kích bất tận, phụ mẫu vấn bối ở cửu tuyền cũng đội ơn.

Cơ Đồng nói:

- Chỉ sợ người vô phương mang Vương kiếm, Bá đao ra khỏi được Vô ưu cốc này thôi.

Thiếu Bạch thông minh hơn người, nghe phớt qua chàng hiểu ngay được ý câu nói của lão nhân Cơ Đồng, tức thời chàng nói:

- Dẫu cho hiểm trở có trùng trùng, vấn đề cũng không dám từ nan. Gia phụ là người âm có linh thiêng thế nào cũng ngầm phù hộ cho vấn đề vượt qua Sinh Tử kiều một lần nữa.

Cơ Đồng nói:

- Người đại hiếu tất có lòng nhân...

Đột nhiên ngậm miệng không nói tiếp, tính đốt ngón tay, cuối cùng lão nhân mới lại nói tiếp:

- Ba năm nữa có thể có một cơ hội vượt qua được Sinh Tử kiều.

Thiếu Bạch nói:

- Nhưng không hiểu tư chất của vấn đề ngu muội có thể trong khoảng thời gian ba năm ấy học được kiếm thuật của lão tiền bối hay không?

Cơ Đồng nói:

- Về đường võ công, phải biết một điều rằng võ học thâm ảo vô tả, dẫu cho có dùng hết năm tháng trong cả một đời người cũng khó mà học cùng được khắp võ công trong thiên hạ. Thời gian ba năm không thể bảo được là ngắn, nhưng cũng không thể gọi được là dài. Cứ lấy cốt

cách thanh kỳ của nhà ngươi mà nói thì nếu như trong khoảng thời gian ba năm này mà nhà ngươi theo đuổi thật siêng năng, cộng thêm với việc thường ngày uống nước vạn niên thạch nhũ để gia tăng thể lực thì trong khoảng ba năm ngươi sẽ có được hỏa hầu của người luyện tập ròng rã suốt mười năm, nội lực có đủ hoặc có thể sử dụng được kiếm pháp của lão phu, rất có thể lắm.

--- o O o ---